

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 171/2024-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BSP Truck Servis a. s.**, Štefánikova 2, Liptovský Mikuláš, zastúpenej Ulianko & partners, s.r.o., Námestie SNP 37, Zvolen, proti uzneseniam vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš ČVS: ORP-344/1-VYS-LM-2022 zo 14. novembra 2023 a prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš č. k. 2Pv 56/22/5505-34 z 29. decembra 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 29. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami v trestnom konaní, v ktorom mala byť poškodenou.

II.

2. Sťažovateľka na základe zmluvy uložila svoje veci do garáží druhej obchodnej spoločnosti, ktorá ju vyzvala, aby si tieto veci vypratala. V stanovený deň sa konateľ sťažovateľky ku garážam dostavil a zistil, že sú na nich vymenené zámky a veci sťažovateľky sa tam nenachádzajú. Preto bola privolaná polícia. Tým sa začalo trestné stíhanie pre prečin krádeže. Vyšetrovateľ ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením trestné stíhanie zastavil, keďže skutok nie je trestný čin a nebol dôvod na postúpenie veci. Zo zabezpečených dôkazov nepovažoval za preukázané úmyselné konanie páchatel'a, keďže sťažovateľka na výzvu obchodnej spoločnosti na vypratanie nereagovala, a preto obchodná spoločnosť garáže vypratala a veci predala. Okrem toho bolo zistené, že obe obchodné spoločnosti mali v evidencii majetku totožné alebo zameniteľné veci, čo odôvodňovalo presvedčenie obchodnej spoločnosti, že veci v garážach jej patria. Vyšetrovateľ

zdôraznil, že časť ako odcudzených označených vecí sa v garážach po privolaní polície nenachádzala. Dospel k záveru, že v trestnom konaní sa prejavuje obchodnoprávny spor sťažovateľky a druhej obchodnej spoločnosti, do ktorého nie je dôvod zasahovať prostriedkami trestného práva.

3. Sťažovateľka proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažnosť, ktorá bola ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením prokurátora zamietnutá. Podľa prokurátora vyšetrovateľ vykonal potrebné dokazovanie. Zdôraznil, že zmluva o nájme medzi sťažovateľkou a obchodnou spoločnosťou bola uzavretá v čase ich personálneho prepojenia, keď predsedom predstavenstva oboch spoločností bola tá istá osoba, ktorá bola upozornená na to, že garáže budú vypratvané, no nijak na to nereagovala. Okrem toho nebolo možné rozlíšiť, ktoré veci patria sťažovateľke a ktoré obchodnej spoločnosti. Prokurátor vyhodnotil, že závery dokazovania neumožňujú viesť trestné stíhanie pre trestný čin krádeže vo vzťahu k obchodnej spoločnosti, keďže jej konanie spočívajúce v otvorení garáží s úmyslom ich vypratania v súvislosti s predajom areálu novému vlastníkovi je bez reálneho presahu do trestnej zodpovednosti. Prokurátor zdôraznil obchodnoprávny charakter sporu dvoch spoločností.

III.

4. Podľa sťažovateľky sú namietané rozhodnutia nesprávne, nelogické, nedostatočne odôvodnené a arbitrárne a ich vydaniu predchádzal nesprávny procesný postup vyšetrovateľa. Orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľky postupovali mechanicky a konanie podozrivého a ďalších osôb posudzovali bez komplexného posúdenia všetkých podstatných okolností. Namieta, že účelové tvrdenia podozrivého a ďalších svedkov neboli relevantne verifikované. Sťažovateľka poukazuje aj na nesprávne závery orgánov činných v trestnom konaní o nepreukázaní zavinenia podozrivého. Vyšetrovateľ ani prokurátor sa podľa jej názoru vôbec nevysporiadali s údajným duplicitným zaúčtovaním tých istých vecí v účtovníctve sťažovateľky a druhej spoločnosti a dospeli k nesprávnemu záveru o nemožnosti určenia jej vlastníctva. Sťažovateľka je presvedčená, že protiprávne konanie dosiahlo intenzitu trestného činu, keďže podozrivá konala nedobromyseľne s následkom škody na jej majetku.

IV.

5. V rozsahu proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. Právomoc prokurátora vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa. Keďže ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu vyšetrovateľa, bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Ústavná sťažnosť je v rozsahu proti uzneseniu prokurátora zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Podanie trestného oznámenia ako formy inej ako súdnej ochrany nezaväzuje orgány činné v trestnom konaní začať na jeho základe trestné konanie. Subjektívne právo oznamovateľa na začatie trestného stíhania negarantuje ani ústava (II. ÚS 88/99, II. ÚS 42/00, III. ÚS 176/07) či dohovor (napr. Perez proti Francúzsku z 12. 2. 2004). Z čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je základné právo na súdnu a inú právnu

ochranu, vyplýva, že oznamovateľ trestnej činnosti má právo na to, aby sa kompetentný orgán (prokurátor, policajt) jeho oznámením zaoberal, nie však na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania sťažovateľa ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (III. ÚS 324/05).

7. Tak tomu v prípade sťažovateľky nebolo. Po podaní trestného oznámenia bola vykonaná obhliadka miesta činu, bolo vypočutých viacero svedkov, zabezpečený audiovizuálny záznam a množstvo listinných dôkazov. Po oboznámení s týmito dôkazmi dospel vyšetrovateľ k záveru, že vec má charakter obchodnoprávneho sporu, a teda nejde o trestný čin. S týmto rozhodnutím sa prokurátor plne stotožnil a posúdil ho ako zákonné a vecne správne. Prokurátor v napadnutom uznesení zdôraznil, že ide o obchodnoprávny spor medzi obchodnými spoločnosťami a úlohou orgánov činných v trestnom konaní nie je riešiť ho. Prokurátor svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Sporné otázky ako plnenie zmluvných záväzkov, vyvodenie zodpovednosti za ich neplnenie, práva a povinnosti obchodných spoločností na základe uzavretých zmlúv, nakladanie s uloženými vecami, zisťovanie, čo ktorej obchodnej spoločnosti na základe účtovníctva patrí, sú dostatočným základom pre záver, že vec nemá trestnoprávny rozmer. Prokurátor a pred ním vyšetrovateľ sa riadne trestným oznámením sťažovateľky zaoberali a následne dospeli k záveru, že skutok nie je trestným činom. Tento názor dostatočne v rozhodnutiach odôvodnili a nie je možné dospieť k tomu, že by bol výsledkom porušenia ich povinnosti zaoberať sa podaným trestným oznámením. Preto nemožno dospieť k záveru, že uznesenie prokurátora je v rozpore so základným právom sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

8. Rovnako nebola zistená žiadna možnosť porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Rozpory medzi obchodnými spoločnosťami týkajúce sa plnenia zmluvných záväzkov a s tým súvisiace nakladanie s hnutelnými vecami možno riešiť prostriedkami obchodného práva tak, ako k tomu dospel prokurátor v namietanom uznesení. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (Dziedzic proti Poľsku, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers proti Švédsku, č. 11826/85, rozsudok EŠLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek proti Poľsku, č. 10675/02, rozsudok EŠLP z 21. 9. 2004, bod 48).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2024

Robert Šorl
predseda senátu